

Hồi 48

Đến Là Cái Chắc

Hà Tinh Huỳnh đáp:

- Chưa đủ đâu Thân gia, dù thân xác tôi nát đi, cũng chưa vừa nữa là một việc nhỏ mọn đó. Vả lại tôi có mạo hiểm đâu? Bất quá chỉ là một viễn cảnh hiểm nguy do suy tưởng mà có. Hai vị ơi, hãy để cho tôi làm tròn tâm nguyện.

Thân Xương Ngọc hơi bực, day qua Lệ Tuyệt Linh:

- Tùy lão đệ quyết định vậy!

Hà Tinh Huỳnh chận luôn:

- Dù Lệ gia ưng theo hay không ưng tôi cũng xin nói trước điều này, tôi đã nhất định đi theo hai vị tham gia vào cuộc chiến sắp tới đây rồi!

Lệ Tuyệt Linh bật cười khanh khách:

- Thật không ngờ cô nương hảo tâm như vậy. Tại hạ cũng không biết nói sao hơn chỉ còn có cách là tuân mạng theo thôi. Thử nghĩ nếu như tại hạ không đáp ứng liệu có được không chứ?

Hà Tinh Huỳnh sáng mắt cười vang:

- Đa tạ! Đa tạ!

Chợt Thân Xương Ngọc gọi:

- Hiền đệ! Đệ còn quên một việc.

Lệ Tuyệt Linh hỏi dồn:

- Việc gì vậy?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Đệ đã thua cuộc với Hoàng cô nương rồi.

Lệ Tuyệt Linh giật mình, cắn môi suy tư, chốc chốc lại lắc đầu, đôi mắt nhìn vào chén trà, dăm dăm...

Hà Tinh Huỳnh lấy làm lạ, hỏi:

- Hai vị nói thua cuộc gì với Hoàng cô nương?

Thân Xương Ngọc buông nhanh:

- Một cuộc đánh cá trên cá nhân cô nương.

Hà Tinh Huỳnh sững sờ, lâu lắm mới ấp úng:

- Cá nhân tôi? Dùng một người sống đặt cuộc đánh cá?

Thân Xương Ngọc từ từ giải thích. Lệ Tuyết Linh nổi tiếp:

- Ăn hay thua cuộc không thành vấn đề đối với tại hạ. Điều đáng nói là tại hạ có lắm kinh nghiệm trên đường đời mà vẫn kém nhận xét tế nhị, không bằng một vị tiểu cô nương quanh năm suốt tháng sống giữa bốn bức tường.

Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:

- Hay ngàn lúc cũng có dở một lần, nhân bất thập toàn mà.

Lệ Tuyết Linh cười gượng. Rồi họ bàn sang việc đối phó với bọn Ưng Bảo.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Đại ca có chủ trương gì chẳng?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Vấn đề thứ nhất là nhân số, chúng ta cần cân nhắc kỹ lực lượng song phương, bên bọn ta là ba người, bên La Nhữ Cường thì gồm nhiều đồng đảng, có cả bọn Oanh Tế Nhân tăng cường thêm nữa.

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một chút:

- Đệ thấy không đến nỗi gì. Sự chênh lệch nhân số quả có thật song không làm cho chúng ta phải ngại chi lắm.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Dù không đáng cũng phải làm sao thủ thắng toàn diện. Đành rằng chúng không làm sao chế ngự được chúng ta nhưng chúng ta cũng phải đánh cho bọn chúng tơi bời, không còn manh giáp. Đừng để phụ tấm lòng tốt của Hà cô nương mạo hiểm đến đây báo tin dữ cho chúng ta biết chứ.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Đại ca muốn đánh một ván bài xả láng?

Thân Xương Ngọc gật đầu. Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Đại ca tính triệu tập số nhân mã ở Trung Điền Sơn à?

Thân Xương Ngọc gật đầu luôn:

- Phải dùng đến biện pháp đó thôi. Giáo huấn chúng một phen là từ nay đừng xâm phạm địa phương của đồng đạo. Chúng phải tuân theo quy cũ giang hồ.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- La Nhữ Cường vi phạm luật giang hồ như vậy, thật đáng trách mà cũng đáng giáo huấn.

Thân Xương Ngọc hừ lạnh:

- Tự nhiên là đáng giáo huấn, đại giáo huấn nặng nữa là khác, Ứng Bảo sẽ chịu chung số phận tiêu diệt tại Sơn Tây là cái chắc.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Vô độc bất trượng phu, cái thế bất buộc như vậy thì phải vậy thôi.

Hà Tinh Huỳnh hỏi:

- Thân gia làm sao mà điều động các huynh đệ ở Trung Điền Sơn tới đây kịp cho được?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Rất dễ, Trì Cung sẽ phái người thân tín mang hiệu lệnh của tại hạ đi ngay trong đêm. Đường không xa lắm, nên gia tăng tốc độ thì kịp thời gian như thường. Muốn cho được nhanh chóng hơn, tại hạ sẽ triệu tập huynh đệ quanh vùng gần hơn trước, trong khi chờ đợi người từ Trung Điền Sơn tới.

Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:

- Thân gia có thủ hạ khắp nơi ư?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Đất Sơn Tây là giang sơn của tại hạ mà cô nương.

Hà Tinh Huỳnh chột hỏi:

- Còn Hoàng cô nương? Có nên đi theo chúng ta chăng?

Thân Xương Ngọc đáp trước:

- Cái đó còn tùy thuộc vào lão đệ quyết định.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không tiện cho nàng cũng như vương bận cho chúng ta. Nàng sẽ ở lại đây, nhờ Trì Cung bảo hộ.

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Ta không có ý kiến gì cả.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Càng tránh phiền phức càng hay.

Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách:

- Chỉ sợ Hoàng cô nương không chịu!

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Không chịu cũng phải chịu, mình muốn tốt muốn yên cho nàng mà!

Hà Tinh Huỳnh lại hỏi:

- Thân gia triệu tập người ở đâu trước?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Tại Ngự Ông Hạp và Ngũ Đế Miếu. Ngự Ông Hạp là một trạm kiểm soát của Trung Điện Sơn do Vân Hà Nhất Tẩu Đoan Mộc Thụy chủ trì. Lão Đoan là hội chủ Hắc Kỳ Hội, võ công và cơ trí vào bậc khá, lại có kinh nghiệm dồi dào, hành sự quả quyết. Tại Ngũ Đế Miếu vị phương trượng là Đại Không hoà thượng, một lão hũu của tại hạ, tuy nương mình vào cửa Phật, song tâm tính rất cương trực, ghét ác như cừu. Y có một ngoại hiệu rất lạ lùng, “Báo Lai Tai”

Hà Tinh Huỳnh trở mắt:

- Báo Lai Tai? Hiệu gì mà kỳ thế?

Thân Xương Ngọc giải thích:

-Báo là có làm tất có báo ứng, đã có báo ứng tất phải có đến, muốn có đến hay không do mình làm hay không làm.

Hà Tinh Huỳnh tắc lưỡi:

- Võ công của vị hoà thượng chắc cũng cao cường lắm.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Hơn tại hạ nhiều.

Hà Tinh Huỳnh hỏi lại:

- Dưới tay y còn có ai nữa không?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Một sư đệ, ba đệ tử là tay khá, nói ra cô nương đừng giận nhé, như cô nương đó, miễn cưỡng đối địch với người đệ tử nhỏ nhất thôi! Như vậy đủ biết bọn trên phải lợi hại ra sao?

Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:

- Có khi nào tôi tự phụ cho là võ công mình cao đâu mà phải giận vì tự ái bị chạm chứ. Con người phải biết phục thiện chứ, mình dở thì phải phục thiện khi người ta giỏi chứ, sao lại đổ kỵ.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Thôi đừng nói dài dòng nữa, đại ca, bao giờ thì chúng ta đi đây?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Ngay bây giờ, không thể trì hoãn được.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Cũng nên cho Trì Cung biết qua trường hợp của Hoàng Quân Nhã. Hắn sẽ chiếu liệu nàng và nàng sẽ yên tâm ở lại Ngọc Thúy Sơn chờ đợi bọn ta.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Phải lắm!

Hà Tinh Huỳnh mơ màng:

- Sắp có nhiệt náo rồi!

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Nếu chúng biết rõ sự tình chắc sẽ hận cô nương thấu xương, vì cô nương thông tin mật.

Hà Tinh Huỳnh cũng cười:

- Hận mà làm gì? Chúng không thể hận lâu bởi hai vị sẽ dọn đường cho chúng về âm cảnh sớm kia mà.

Lệ Tuyệt Linh chép miệng:

- Cô nương giàu tự tin hơn bọn này đó.

Hà Tinh Huỳnh thản nhiên:

- Chứ sao! Nếu tôi không tin tưởng như vậy thì đã khuyên các vị trốn gấp rồi.

Thân Xương Ngọc suy tính:

- Đêm nay Trì Cung sẽ sai người đi, viện thủ của chúng ta sẽ hội tề đầy đủ. Ta sẽ dẫn dò trong thơ là hành động cẩn thận, đừng để lộ hình tích. Khi nào họ đến mình sẽ thảo kế hoạch đối phó với họ qui mô hơn.

Hà Tinh Huỳnh tán:

- Chu đáo lắm.

Thân Xương Ngọc đứng lên:

- Khoan khen sớm Hà cô nương.

Lệ Tuyệt Linh cũng đứng lên:

- Đại ca lo liệu nhé, đệ đi ngủ đây.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Các vị cứ tùy tiện.

oOo